

HAKİMİYYET - 2 -

Tarihi boyunca, peygamberlerle tağutlar arasındaki mücadelenin esasını teşkil eden işte hâkimiyet meselesidir:

Biz, peygamberlerle tağutlar arasındaki çekişmenin hakikatını araştırdığımızda göreceğiz ki, mücadele noktasının „Hâkimiyet“ çevresinde olduğunu bulacağız!..

Peygamber (s.a.v.) Efendimiz zamanında da müşriklerin, Allah Teala'nın yaratıcı olduğunu kabul ve idrak etmekte olduklarını biliyoruz. Kur'an bu hususu şöyle dile getirmişti:

„Şayet sen, onlara (o müşriklere), yerleri ve gökleri kim yarattı, diye soracak olursan, onlar elbette Allah yarattı, diyeceklerdir.“ (Lokman, 25)

Evet; günümüzün müşriklerine ve hususiyile Anadolu'daki müşriklere de gökleri ve yeri kim yarattı diye soracak olursanız, onlar elbette Allah yarattı diyeceklerdir ve hatta daha da ileri giderek namaz, oruç, hac ve zekat gibi ibadetler bile ancak O'na yapılır ve O'na mahsustur, O'ndan başkasına ibadet edilmez, edenler kâfir olur, dinden ve imandan çıkar, derler. İşte buraya kadar müslümanca konuşurlar ve bundan sonrasına gelince, saçmalama ve hatta müşrikleşme ve kâfirleşme başlar! Şöyle ki:

Mâlum olduğu üzere, din dört bölümden ibarettir; iman meseleleri, ibadet meseleleri, muamelât (yani günlük işler, dünya ve devlet işleri) ve bir kelime ile; hukuk işleri ve ukubat (yani ceza işleri, bir başka ifade ile ceza hukuku) işleri. Ve işte bu dört bölümü toplarsanız din meydana gelir. Ve işte bu hikmete binaendir ki, din bir bütündür, parçalanamaz; bir başka tabirle; iman bölümünü, ibadet bölümünü dinden ayırmak mümkün olmadığı gibi, hukuk bölümünü de ceza hukuku bölümünü de dinden ayırmak mümkün değildir. Bunun içindir ki, dini devletten, devleti de dinden ayırma en büyük cinayettir; insanlığa ve İslamlığa vurulan en büyük darbedir! Bu cinayeti irtikâb edenlerin ortaya koydukları bir şey vardır ki, o da „Dinin devletsiz kalması, devletin de dinsiz olması“dır.

Bir fetva:

Bir müslüman kalksa da şöyle bir teklifte bulunsa ve „Dinin devletten ayrılmasını ben teklif ediyorum!..“ dese şer'an bunun hükmü nedir?

El-Cevab: „Bunu söyleyen, şayet akli başında ise dinden çıkmış ve mürted olmuş olur. İslam devleti varsa öldürülür, yoksa müslümanlar ona karşı boykot ilan ederler; ne kız alıp verirler, ne alış-veriş yaparlar ve ne de onunla konuşurlar...“

Hakkı arama:

Herşeyden önce hakkı aramak zorundayız; hususiyile şu günlerde! Çünkü, öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, hak-batıl birbirine karışmış, ak ile kara birbirinden ayırt edilemez hale gelmiş, cahillerin cehli, rejime bağlı sarkıkların nifakı yüzünden hakiki din gönül ve kafalardan silinmiş, din ve devlet bütünlüğü unutulmuş, Şeriat hor görülmüş, tekkeler ehliyesiz ellerde dejenere olmuş, kürsüler ise siyasi bir partinin elinde ve emrinde ve üstelik mideci hocaların işgali ile fonksiyonunu kaybetmiştir. Neticede irşad yerine ifsad almış yürümüşdür. Mevcut manzarayı bir de medrese, tekke ve kışla yönünden ele aldığımızda göreceğiz ki, medreselerin yerini mektepler almış, on iki ilmi bilen müderrislerin yerine çeyrek mollalar oturmuş, tekkeler ilimden mahrum dervişlerce işgal edilmiş, kışlalara gelince, sakinleri kızıl ordudan farksız hale gelmiştir.

Parlamentoya girme:

Bir memleket düşünün ki, medrese, tekke ve kışla gibi üç hayafî müessesesi bozulmuş; ıslah ve irşad yerine ifsad ve idlal kaim olmuştur. İşte böyle bir ülkenin bir de parlamentosunu düşünün, hükümetini düşünün, idarî mekanizmasını düşünün, göreceksiniz ki:

- a) Hilâfet kaldırılmıştır,
- b) Din devletten uzaklaştırılmıştır,
- c) Şeriat hor görülmüş ve yasak edilmiştir,

d) Kur'an susturulmuş, yerine demokrasi getirilmiştir,

e) Mektepler materyalist bir felsefeye göre, mahkemeler İtalyan ceza hukukuna göre, İsviçre medeni hukukuna göre, Alman ticaret hukukuna göre kararlarını vermektedir.

İşte müesseseleri böyle olan bir meclise girmek nasıl olur? Bu sualin tek cevabı vardır. O da „Hayır“ caiz olmaz. Neden? Çünkü anayasası Kur'an değildir. Kur'an'ın değil, tağutun emrinde ve istikametindedir; Şeriat'tan ve Allah kanunundan söz etmek yasaktır. Söz Allah'ın değil, parlamentonundur ve o meclise girip çıkmalar, oturup kalkmalar, gelip gitmeler, Allah'ın iradesine değil, tağutun iradesine göre cereyan eder. Halbuki müslümanın ve müslümanın bir milletin meclisi de bütün müesseseleri de kanunları da hep Allah'ın kitabına, Peygamber'in sünnet'ine göre olmalıdır. Kur'an şöyle der:

„De ki: Benim namazın da, ibadetim de, hayatım da, ölümüm de âlemlerin Rabb'i Allah içindir. Onun ortağı da yoktur. Bana böyle emrolundu ve ben müslümanların ilkiyim.“ (Enam, 162-163)

Bir başka ayet de şu mealde:

„Yaratma da emir verme de O'na mahsustur.“ (Araf, 54)

Daha başka bir ayet:

„... Hüküm yalnız Allah'ındır. O, yalnız kendisine ibadet etmenizi emretmiştir. İşte doğru din budur. Ama insanların çoğu bunu bilmezler.“ (Yusuf, 40)

Ayetin tefsir ve tahlili:

1- Hüküm ve hâkimiyet (yani kanun koyma yetki ve selahiyeti) Allah'a mahsustur. O'ndan başka bu yetkiye sahip kimse yoktur. İster bir fert olsun, ister bir grup olsun ve isterse millet ve onun temsilcileri milletvekilleri olsun, hiç kimse bu selahiyete sahip değildir. Ve eğer bunlardan herhangi biri kendisinde böyle bir yetki görüyorsa, o kendini Allah'ın yerine koymuş, O'na şerik olmuş ve put olmuştur, mürted olmuştur; cenazesi kılınmaz.

2- Kanuna uyma demek aynı zamanda ibadettir. Demek oluyor ki, bir kimse kimin kanununa uyarsa, onu kendisine rab edinmiş ve ibadetini ona yapmıştır. Bir başka ifade ile; Allah'ın gönderdiği Şeriat kanunlarına uyanların Rabb'i Allah'tır; Kemalizin, demokrasinin, laisizmin esasına dayanan kanunlara uyanlar da kendilerine bunları, bu sistemleri rabb edinmişlerdir veya bunları getirenleri ve bu kanunları çıkaranları rabb ve ilah kabul edinmişler ve müşrik olmuşlardır ve nihayet necasetin tâ kendisi olmuşlardır.

3- Din bir bütündür; parçalanamaz. Diniyle, dünyasıyle, devlet ve siyasetiyle, dünya ve ahiretiyle bir bütündür; ibadetini bizzat kendisi getirdiği gibi, devletini de, siyasetini de, anayasasını da ve kanununu da yine kendisi bizzat getirmiştir. Bir başka ifade ile; kanun Allah'ın gönderdiği ve indirdiği kanundur, yani dinin ve Şeriat'ın kanunlarıdır. Ve nihayet böyle olan, yani ibadetiyle, siyasetiyle, devletiyle olan din, doğru olan dindir, Allah'ın indirdiği ve Peygamber'in tebliğ ettiği dindir. Yoksa devlet ve siyasetten ayrılan bir din, yarımır; insanı yarı yolda bırakır, hatta kendisini müslüman değil kâfir yapan, müşrik yapan ve cenazesinin kılınmamasına sebebiyet veren bir dindir!..

O halde ne meclis, ne hükümet, ne parlamento; ne doğrudan doğruya kanun koyabilirler ve ne Şeriat'a muhalif ve mugayir kanun vaz edebilirler! Böyle bir işe yeltenenler ne yapmış olurlar? Allah'a karşı, Şeriat'a karşı gelmiş, başkaldırmış, kafa tutmuş ve asi gelmiş olurlar ve neticede müşrik ve kâfir olmuş olurlar.

İşte demokrasi dedikleri ve işte laiklik dedikleri ve işte parlamenter sistem dedikleri budur! Allah'ın iradesinin üstüne çıkar, „Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız millettir“ der, söz söylemeyi, kanun yapmayı Allah'tan değil; milletten aldığını iddia eder ve neticede Allah'ı değil, milleti rabb edindiğini kabul eder ve nihayet „Benim Rabb'im Allah değil, millettir!“ der. Tevbe Suresi 31. ayetinde beyan edildiği üzere yahudi ve hıristiyanların yoluna

girmiş olurlar. Ve işte tekrar bakınız: Demokrasi ve laik düzen dedikleri ve işte parlamenter sistem dedikleri düzenler, müslümanı nasıl kâfir yaptı, nasıl müşrik yaptı ve nasıl Allah'ın lanet ve gazabına götürdü?..

İbn-i Abbas (r.a.) şöyle der:

„Bir kimse bile bile (Şeriat'ı inkâr) ederek Allah'ın indirdiğinin gayrisiyle hükmederse o mutlak surette kâfir olmuştur. Şeriat'ın varlığını kabul etmekle birlikte başka sistemlerle hüküm verirse o da küfrün altında bir küfürle küfre sapmıştır.“ Şeyh Şenkitî de „Ezvaülbeyan“ isimli kitabında şöyle demektedir: **„Bir kimse Allah'ın Şeriat'ının dışında bir nizamla hükmederse, caiz görürse, ulemanın ittifakıyla kâfir olmuştur.“** Şeriat'ın gayrisiyle hüküm ve karar vermek şöyle dursun, tağütun mahkemesine gitmek bile insanın imanını tehlikeye düşürmektedir. Kur'an şöyle diyor:

„Sana ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını iddia edenleri görmedin mi? Bunlar, tağütun önünde muhakeme olmayı istemektedirler; oysa onlar, onu reddetmekle emrolunmuşlardır. Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister.“ (Nisa, 60)

İşte bu ve daha nice naslar açıkça göstermektedir ki, Allah'ın kanunlarını bırakıp da insan yapısı kanunların arkasından gidenler var ya, bunların küfre gitmelerinden ve şirke düşmelerinden kimse şüphe ve tereddüt edemez. Ancak, Allah basiretini silmiş, gözlerini kör etmiş olanlar müstesna!..

İbn-i Kesir kitabında Maide 50. ayetin tefsirini yaparken şöyle diyor:

„Allah; her türlü hayrı ihtiva eden, her türlü şerri de yasak eden Kur'an hükümlerini bırakıp da insanların heva ve heveslerinden ibaret olan hükümlerle hükmetmeyi red ve inkâr etmekte ve cahiliyyet devri delaletlerinden addetmektedir. Cengiz Han, yahudilikten, hıristiyanlıktan ve İslamiyet'ten alarak ve kendi fikirlerini de katarak karma bir kanun mecmuası yapmış ve ismini de „Elyasak“ demiş ve oğullarına miras bırakmış, bununla amel etmelerini emretmiştir. İbn-i Kesir bu şekilde hikâyeyi naklettikten sonra diyor ki:

„Kim bu kitaba amel ederse o kâfir olmuştur; Allah'ın Kitab'ına ve Peygamber'inin sünnetine dönünceye kadar onunla savaşmak vacib olur, farz olur; o kitapla amel etmesine asla müsaade edilmez, ister azıyla amel etsin, ister çoğuyla amel etsin!..“

Allah kendisine rahmet etsin, Şeyh Ahmed Şakir de bu hususu şöyle anlatır:

„Bu mevzu, o kadar açıktır ki, güneş gibi ortadadır; kim, insanların yaptıkları kanunlarla amel ederse, artık onun kâfirleştiği kat'idir, bunda şüphe yoktur, gizli kapalı bir tarafı yoktur; ona mudara ile bakılmaz, muazeret kabul etmez, Şeriat'a uygun olsa da! Neden? Çünkü, esas alınan Şeriat değil, insanların kafasıdır. Binaenaleyh, artık o kimse kâfirleşmiş ve mürtedleşmiş olur; koydukları kanunlar, ister Şeriat'a uygun olsun, ister uygun olmasın, netice değişmez!.. Keza yine netice değişmez; kanun yapanlar ister bir şahıs olsun, ister bir heyet olsun ve isterse bütün bir millet olsun veya bir milleti temsil eden parlamenter sistem olsun; hepsi kâfirleşmiştir, müşrikleşmiştir, mürtedleşmiştir; şer'an öldürülmeleri lazım gelir, cenazeleri de kılınmaz!..“

Necisleşme ve yakılma:

Kur'an şöyle der:

„Ey iman etmiş olanlar! (Haberiniz olsun!) Bütün müşrikler necestir (necasetin ta kendileridir)! Bu seneden sonra (yani bundan böyle) onlar artık Mescid-i Haram'a girmesinler! Eğer fakirlikten korkarsanız Allah, sizleri fazlından zenginleştirir. Zira Allah, herşeyi hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.“ (Tevbe, 28)

Ayetin tefsir ve tahlihi:

1- Allah'a şirk koşanlar; yani Şeriat'ın yerine kendi kafalarına göre kanun yapanlar, necasetin ta kendileridir;

2- Mescide girmekten men edilmişlerdir;

3- Müşriklerin mescide gelmeyişleri; müslümanları aç bıraksa da, aç kalmalarına sebebiyyet verse de netice değişmez!..

4- Bu, bir ilim işidir ve bir hikmet işidir! İlimden mahrum, hikmetten yoksun olanlar elbette bunu idrak edemezler!..

5- Bütün amelleri silinir, kendileri hüsranda kalırlar! (Zümer, 65)

6- Şeriat'a karşı kanun yapanlar şirke düşmüş ve müşrik

olmuşlardır. Şirk günahını ise Allah asla affetmeyecektir! (Nisa, 116)

7- Şirk meclisine girenler insanların en alçaklarıdır! (Mücadele, 20)

8- Müşrikler, putlarıyla birlikte cehenneme odun olacaklardır! (Enbiya, 98)

9- Tağutu red ve inkâr Tevhid'e götüreceği gibi, tağuta teslim ise şirke ve kâfiriğe götürür! (Bakara, 256)

Hela çukuru:

Yukarıda gördünüz; Büyük Millet Meclisi dedikleri yer, hela çukurudur; yıkılması ve yakılması gerekir. Çünkü, mescid-ı dırar'dan daha beterdir. Zira şirk yerleri de, o yerlerde oturanlar da, putlar ve put sembolleri olan resim ve heykeller de yıkılmaya ve yakılmaya mahkumdurlar. Çünkü, bunlar tepeden tırnağa heladır ve helanın içindekilerdir; kalpleri ve beden yapıları, el ve ayakları, göz ve kulakları, dil ve dudakları, aileleri, kuruluş ve partileri, milletvekilleri ve liderleri, bakan, başbakan ve devlet reisleri... hep hela çukurundakilerdir!..

Hela çukuru:

Mekân ve müessese yönünden; evleri ve binaları, seçim sandıkları, meclis ve kürsüleri Anıtkabir ve heykelleri ve işte bütün bunlar hela çukuru olmanın ötesinde çukurun içindekilerdir!..

Hela çukuru:

Rütbe ve ünvan yönünden; müstesnalarını tenzih ederiz, imamlar, vaizler, müftüler ve bunların başı! Ve bunlar, aynı zamanda En'am suresinde köpeklerle, Cuma suresinde eşeklerle temsil edilmektedirler!.. Doğan'lar, Mezarci'lar ve Coşar'lar gibilerini listenin başına yazmayı unutmayın! „Öküzün büyüğünü döverleri“ sözü bir atasözüdür.

Hela çukuru:

Sistem ve kanun yönünden; Anayasa, Anayasa Mahkemesi, tüm mahkemeler, ilke ve inkılablar, kanunlar ve talimatlar, 163. madde ve terör yasası, bakanlar kurulu kararları, Çankaya ve imzası ve işte bütün bunlar hela çukurunun içindekilerdir.

Binaenaleyh, artık bunların ne evlerine gidilir, ne yemekleri yenir, ne selam verilir, ne elleri sıkılır, ne kız alınıp verilir, ne Kâbe'ye sokulur, ne de müslümanların camilerine sokulur, ne hastaları ziyaret edilir, ne de cenazelerine gidilir, ne taziyeleri yapılır ve ne de mezarlarının başında durulur ve nihayet bunların yeri dünyada hela çukuru, ahirette ise cehennemdeki azab-ı mühimdir.

Hülâsa:

1- „**Hâkimiyyet, kayıtsız ve şartsız Allah'ındır**“ demek, Allah'ın emri ve O'nun hakkıdır; Tevhid ehli olmanın, müslüman olmanın da şartıdır;

2- „**Hâkimiyyet, kayıtsız ve şartsız milletindir**“ demek, Allah'a karşı işlenmiş en büyük zulümdür ve şirktir;

3- Müşrikler de, demokrasi de, laik düzen de, kemalizm de, sandık başına gitme de, liderler de, liderleri seçmek de, meclis ve meclis kürsüleri de necasetin ta kendileridir;

4- Mescidleri mescid-ı dırar, oturdukları yerler de birer hela çukuru, hatta çukur içindeki neceslerdir;

5- Kendileri de putları da birer cehennem odunudur;

6- Bu hakikatleri cemaatlerine söylemeyen hocalar, müridlerine duyurmayan şeyhler; En'am ayetiyle birer köpek, Cuma ayetiyle birer eşek, Bakara ayetiyle birer mel'un ve nihayet Peygamber hadisiyle birer dilsiz şeytandır;

7- Tevbe-i nasuh ile tevbe etmedikleri takdirde birer put ve putçu olarak can verecekleri, teneşire çıkacakları muhakkaktır.

Ya cevap veya kabullenme!

Cemaleddin Hocağlu (Kaplan) -Rh.a.-

Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6